

**Mărturisirea de credință
a
Adunării Baptiste „Harul Suveran”**

**Str. Izvor nr. 3 Bocșa
325300, Caraș Severin**

**Organizată la data de 21 iunie 2009
Pe baza autorității:**

**Grace Bible Baptist Church
26080 Wax Road
Denham Springs, Louisiana 70726**

Păstor: Jerry Dodson

Articole de credință

În aceste vremuri există diferite organizații religioase care mărturisesc ca noi că urmează Biblia ca și călăuză a lor; totuși, ele diferă de noi în doctrină, credință și practică. Din această cauză ne vedem obligați să expunem o declarație distinctivă a ceea ce credem și învățăm. Următoarele articole nu sunt folosite ca substitut pentru Sfintele Scripturi, ci ca exponențe a ceea ce sunt percepute a fi doctrinele de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu.

I. ADEVĂRATUL DUMNEZEU

Scriptura învață iar noi credem că există numai un singur Dumnezeu viu și adevărat (1); infinit (2); etern (3); existent prin Sine Însuși (4); imuabil (5); sfânt (6); drept (7), omniscient (8), omnipotent (9); omniprezent (10); care este Duh (11); al cărui nume este Iehova (12); Creatorul și conducătorul suprem al cerului și al pământului (13); iar în unitatea esenței, naturii și ființei Dumnezeirii unice, există trei distincții eterne, ce ne sunt descoperite nouă sub figura unor persoane, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (14); aceste trei sunt egale în fiecare perfecțiune divină, executând slujbe distincte, dar în armonie în mărirea lucrare de răscumpărare, fiind vrednice de aceeași onoare, închinare și ascultare (15)

(1) Deut. 6:4; Gen. 1:1 și Isa. 42:8; (2) Iov 11:7; Ps. 139:7-12; 147:5; (3) Ps. 90:2; (4) Isa. 40:28; (5) Mal. 3:6; Iac. 1:17 (6) Isa. 6:3; (7) Ps. 89:14; Deut. 32:4; (8) Ps. 147:5; (9) Ps. 62:11; Dan. 4:35; (10) Ps. 139: 7-10; Ier. 23:23, 24; (11) Ioan 4:24, Ier. 23:23-24; (12) Ps. 83:18; Ex. 6:3; (13) Gen. 1:1; Dan. 4:35; (14) Gen. 1:26; Mat. 3:16-17; Ioan 14:16; 15:26; (15) Apoc. 4:11; Marcu 12:30

II. SFINTELE SCRIPTURI

Scriptura învață și noi credem că întreaga Scriptură a fost dată prin inspirația verbală a lui Dumnezeu, iar prin aceasta înțelegem cele șazeci și șase de cărți scrise în limbile originale (1); această inspirație nu trebuie comparată cu inspirația atribuită lucrărilor geniului uman, ea fiind realizată miraculos prin providența și puterea lui Dumnezeu (2); totuși, nu într-un fel în care să prejudicieze realitatea agentului uman (3); această inspirație nu se găsește în grade diferite, ci se extinde egal și deplin peste fiecare parte a Bibliei, fie că este istorică, legală, poetică, profetică sau doctrinară, extinzându-se chiar și asupra cuvintelor însuși așa cum sunt găsite în manuscrisele originale (4); această inspirație se extinde asupra referințelor istorice și științifice la fel de complet precum se extinde asupra problemelor de doctrină, astfel încât Biblia nu conține erori în ce privește faptele, la fel cum nu conține erori privitoare la doctrină (5); prin urmare, Biblia Îl are ca autor pe Dumnezeu, conținând adevărul neamestecat cu eroare; și având ca scop mântuirea păcătoșilor (6); ea este și va rămâne adevăratul centru al unității divine, singurul standard autoritar după care trebuie judecate conduita, crezurile și opiniile umane (7).

(1) 2 Tim. 3:16; 2 Pet. 1:21; (2) 1 Cor. 2:13; 14:37, Fapte 1:16; 3:21; (3) Apoc. 1:10-12; (4) Mat. 5:18; Gal. 3:16; Isa 34:16; (5) Ioan 10:35; Ps. 12:6; (6) 2 Tim. 3:16; Prov. 30:5-6; Ioan 5:39; (7) Ioan 17:17; Isa. 8:20

III. SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU

Scriptura învață și noi credem că Dumnezeu este un suveran absolut (1); ce are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea (2); lucrând după voia și scopul Său în oastea cerurilor și printre locuitorii pământului (3); făcând toate lucrurile după sfatul voii Sale (4); cauzând eficient tot ceea ce este bine și permițând cu înțelepciune tot răul ce se întâmplă, din motive numai de El știute și biruindu-l pentru propria-i glorie și binele celor răscumparați (5).

(1) Ps. 115:3; (2) Rom. 9:15-18; (3) Dan. 4:35; (4) Ef. 1:11; (5) Rom. 8:28; Prov. 16:4

IV. DUHUL SFÂNT

Scriptura învață și noi credem că Duhul Sfânt este o personalitate divină și nu o emanație, influență sau forță (1); egală cu Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul și de aceeași esență și natură (2); El a fost activ în creație (3); îl oprește pe acel om al fărădelegii până la împlinirea scopului lui Dumnezeu (4); convinge de păcat (5); El este agentul lui Dumnezeu în nașterea din nou (6); la regenerare, vine să locuiască continuu în inimă, fiind pecetea mântuirii (7), mărturisind (8), sfātuind (9), învățând (10), călăuzind (11) și sfînțind (12); de aceea, credinciosul nu are nevoie să Îl caute, căci Duhul este deja în el, ci trebuie să se predea Lui pentru a fi umplut de El (13).

(1) Ioan 14:26; 16:13; (2) 2 Cor. 13:14; (3) Gen. 1:2; (4) 2 Tes. 2:7; (5) Fapte 2:37; (6) Ioan 3:6; 6:63; (7) Ef. 1:13; (8) Rom. 8:16; (9) 1 Ioan 2:20; (10) 1 Ioan 2:27; (11) Ioan 16:13; (12) 1 Cor. 6:11; (13) 1 Tes. 5:19; Ef. 5:18

V. CRISTOS ȘI LUCRAREA SA MEDIATOARE

Scriptura învață și noi credem că Isus din Nazaret a fost născut de la Duhul Sfânt într-o manieră miraculoasă, fără un tată uman, de Maria, o fecioară (1); de aceea, El este atât Fiul lui Dumnezeu cât și Dumnezeu Fiul, iar la rânduirea Tatălui a împlinit Legea divină printr-o ascultare perfectă (2); El Însuși nu a păcătuit și nu putea păcătui fiind Dumnezeu Fiul (3); și prin moartea Sa substitutivă a făcut ispășire deplină pentru toate păcatele tuturor aleșilor lui Dumnezeu (4); a înviat din morți (5); este acum întronat la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru credincioși (6); unind în persoana Sa minunată cele mai blânde afecțiuni cu perfecțiunile divine, fiind astfel, în toate modurile, un mângâietor potrivit și un Mântuitor atoatesuficient (7).

(1) Mat. 1:18-25; Luc. 1:26-35; (2) Mat. 5:17; Gal. 4:4-5; (3) Ioan 1:1; 1:14; (4) Ioan 10:15; 6:38-39; (5) Mat. 28:6; Ioan 2:22; (6) Rom. 8:34; Evr. 7:25; (7) Evr. 1:3-4; 4:14-16; 7:25-27; 9:24-28

VI. SATAN

Scriptura învață și noi credem că Diavolul sau Satan este un spirit personal rău, care inițial a fost un înger sfânt, stare din care a căzut prin păcătuire, atrăgând după el o mulțime de îngeri (1); el acum prezidează peste acești îngeri răi ca și conducător al lor, fiind prințul puterii întunericului acestei lumi (2); el este dușmanul lui Dumnezeu (3); ispititorul și acuzatorul sfinților (4), posesor al puterii morții (5); autorul întregului rău și

al tuturor religiilor false (6); principala putere din spatele apostaziei prezente (7); el este destinat înfrângerii finale și distrugerii eterne în iazul de foc (8).

(1) Ezec. 28: 13-17; Isa. 14:12-17; Apoc. 12:3-4; 2 Pet. 2:4; (2) Ef. 2:2; 2 Cor. 11:13-15; (3) Mat. 13:25; (4) 1 Pet. 5:8; Apoc. 12:10; (5) Evr. 2:14; (6) Ioan 8:44; 2 Cor. 11:13-15, 4:3-4; 1 Tim. 4:1; (7) 1 Ioan 4:1-3, 2 Tes. 2:3-7; (8) Apoc. 20:10

VII. CREAREA UNIVERSULUI

Scriptura învață și noi credem că relatarea creației din Geneza trebuie acceptată literal și nu figurativ sau alegoric (1); omul a fost creat în mod divin printr-un act direct după imaginea creatorului Său (2); și nu prin evoluție din specii inferioare (3); întreaga viață animală și vegetală a fost la fel creată și plasată sub legea neschimbabilă de a aduce rod numai după soiul lor (4).

(1) 2 Tim. 3:16; (2) Gen. 1:26-27; 2:7; (3) 1 Tim. 6:20; (4) Gen. 1:11, 12, 21, 24, 25

VIII. CĂDEREA ȘI DEPRĂVAREA OMULUI

Scriptura învață și noi credem că omul a fost creat la început fără prihană (1) și de o perfecțiune finită (2); dar, printr-o călcare voluntară de lege, el a căzut din starea sa fericită și sfântă (3); ca și consecință a neascultării lui, moartea a intrat în vigoare în acel loc, în acel moment (4); și el a pierdut în totalitate, întreaga sa viață spirituală, ajungând mort în greșeli și păcate, (5) ajungând supus puterii diavolului (6); păcatul lui Adam a fost imputat întregii sale rase (7); iar natura sa coruptă a fost transmisă întregii sale posterități prin naștere naturală (8); astfel, orice fiu al lui Adam este prin natură un fiu al mâniei (9); în întregime lipsit de viață spirituală (10); în vrăjmășie cu Dumnezeu (11); în întregime înclinat înspre rău (12); fără putere de a face ceva plăcut lui Dumnezeu (13); sau speranță de a fi primiți de Dumnezeu (14); decât dacă este mântuit de Cristos (15); și adus la viață de Duhul Sfânt (16).

(1) Ecl. 7:29; (2) Gen. 1:27-31; (3) Gen. 3:6-24; (4) Gen. 2:16-17; Rom. 5:12; (5) Ef. 2:1, 5; 1 Ioan 3:14; (6) 2 Tim. 2:26; (7) Rom. 5:18-19; 1 Cor. 15:22; (8) Gen. 8:21; Iov 14:4; Ps. 51:5; 58:3; Isa. 48:8; (9) Ef. 2:1-3; (10) Ioan 5:24; Col. 2:13; (11) Rom. 8:7; (12) Iov 15:16; Ier. 13:23; 17:9; (13) Rom. 5:6; (14) Ef. 2:12; (15) Mat. 1:21; (16) Ioan 3:3; 3:5; 6:63; 2 Cor. 3:6

IX. VOINȚA LIBERĂ

Scriptura învață și noi credem că omul prin natură posedă voință liberă sau un agent liber, prin care înțelegem că, în relație cu Dumnezeu, el acționează întotdeauna fără constrângere și în acord cu propriile sale dorințe și înclinații dominante, în toate acțiunile sale fiind impulsivat din interior (1); se aplică aceasta când omul este încă păcătos, sub puterea diavolului, neputând prin propria-i putere să se elibereze (2); se aplică de asemenea în exercițiul pocăinței și credinței, sub puterea regeneratoare a lui Dumnezeu și în slujirea de după regenerare, pe măsură de Dumnezeu lucrează în noi voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere (3).

(1) Marcu 7:21-23; Ioan 3:19; (2) Ef. 2:1; 4:17-19; Ioan 6:44, 65; (3) Ef. 2:8-10; Ioan 6:37; Fil. 2:13

X. SCOPUL HARULUI LUI DUMNEZEU

Scriptura învață și noi credem că scopul electiv al lui Dumnezeu, după care El predestinează (1), cheamă (2), regenerează (3), sfințește (4); mântuiește (5) și glorifică păcătoșii (6); este atât etern cât și personal (7); este necondiționat (8); este cea mai glorioasă manifestare a bunătății Sale suverane, El fiind infinit de înțelept, sfânt și imuabil (9); acest scop include toate mijloacele prin care se ajunge la sfârșitul plănuit (10); exclude complet lăudăroșenia, promovează umilința, dragostea, rugăciunea, lauda la adresa lui Dumnezeu și o imitare activă a milei Sale acordate gratuit (11); este perfect consecventă cu agentul liber al omului (12); trebuie constatat prin efectele sale în toți aceia care cred cu adevărat Evanghelia (13); iar constatarea acestuia în noi înșine necesită și merită cea mai mare sârguință (14).

(1) Rom. 8:29; (2) Rom. 8:30; (3) 2 Cor. 4:6; (4) 1 Cor. 6:11; (5) 2 Tim. 2:10; (6) Rom. 8:30; (7) 2 Tes. 2:13; (8) Rom. 9:11; (9) Ef. 1:11-14; (10) 2 Tes. 2:13-14; (11) Ef. 1:4; 2:8-10; 2 Pet. 1:3-7 (12) Apoc. 22:17; (13) 1 Tes. 1:4-10; (14) 2 Pet. 1:10-11

XI. CHEMAREA EFICIENTĂ

Scriptura învață și noi credem că numai și numai pe acele persoane pe care Dumnezeu le-a ales și predestinat pentru mântuire, El, la timpul hotărât, în timpul vieții lor, le cheamă prin Cuvântul și Duhul Său afară din starea de păcat și moarte în care au fost născuți, la mântuire, prin sfințirea Duhului și credința adevărului, regenerându-le inimile, iluminându-le mințile, reînnoindu-le voințele, atrăgându-i, astfel, la Cristos în pocăință și credință (1).

(1) Ioan 6:37; 10:16, 26-27; Fapte 2:39; 13:48; Rom. 8:28-30; 2 Tes. 2:13-14; 2 Tim. 2:9-10

XII. NAȘTEREA DIN NOU

Scriptura învață și noi credem că, datorită depravării umane care implică moartea spirituală, nici un păcătos nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu fără nașterea din nou (1); nașterea din nou constă în implantarea unei naturi noi și purificarea sufletului (2); este realizată într-o manieră supranaturală, dincolo de înțelegerea noastră, prin puterea Duhului Sfânt și în conexiune cu Cuvântul lui Dumnezeu (3); astfel încât să asigure ascultarea noastră voluntară față de Evanghelia în roadele sfinte ale pocăinței, credinței și înnoirii vieții (4).

(1) Ioan 3:3; (2) 2 Cor. 4:6; 5:17; (3) Ioan 6:63; 1 Pet. 1:23; (4) Rom. 6:17-18

XIII. POCĂINȚA ȘI CREDINȚA

Scriptura învață și noi credem că pocăința și credința sunt îndatoriri sacre, și totodată haruri inseparabile, realizate în sufletele noastre prin Duhul regenerativ al lui Dumnezeu (1); și prin care, fiind puternic convins de vina, neajutorarea și pericolul în care se află

(2); precum și de calea mântuirii prin Cristos (3); păcătosul se întoarce la Dumnezeu cu neprefăcută remușcare, mărturisindu-I păcatele și implorându-I mila (4); primind, în același timp, din toată inima pe Domnul Isus Cristos ca Împărat, Preot și Profet, bazându-se numai pe El ca singur și atotsuficient Mântuitor (5).

(1) Fapte 5:31; 11:16-18; 20:20, 21; 2 Tim. 2:24, 25; Ef. 2:8; Fil. 1:29; 1 Ioan 5:1; (2) Ps. 116:3-5; Isa. 6:5; (3) Ioan 16:8; Fapte 2:37-38; 16:30-31; (4) Luca 18:13; 2 Cor. 7:11; (5) Fapte 3:22-23; Rom. 10:9-11; 2 Tim. 1:12; Evr. 7:25.

XIV. CALEA MÂNTUIRII

Scriptura învață și noi credem că mântuirea păcătoșilor este în întregime prin har, prin credința în lucrarea deplină a lui Cristos (1); întregul beneficiu al ascultării și morții lui Cristos este primit numai prin credință, fără nici o faptă (2); răscumpărarea noastră a fost realizată doar prin sângele lui Cristos, care a fost făcut păcat pentru noi, murind în locul nostru (3); și nici pocăința, nici credința, nici sentimentul, nici rezoluțiile, nici eforturile sincere, nici ritualurile nu pot adăuga câtuși de puțin la valoarea prețiosului sânge al lui Cristos (4); iar lui Dumnezeu Îi face plăcere să mântuiască păcătoșii prin predicarea Evangheliei morții, îngropării și învierii lui Cristos, fără de care nici un om nu poate fi mântuit (5)

(1) Ef. 2:8-9; Fapte 16:31; (2) Rom. 3:28; Gal. 2:16; (3) Gal. 3:13; (4) Ef. 2:13; 1 Pet. 1:18, 19; Rom. 10:4; (5) Col. 1:18; 1 Cor. 1:21; 4:15.

XV. JUSTIFICAREA

Scriptura învață și noi credem că toți cei ce cred în Cristos sunt justificați, îndreptățiți sau socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu (1); justificarea include iertarea tuturor păcatelor (2); și darul vieții veșnice pe baza principiilor Sale neprihănite (3); aceasta este acordată, nu în vederea vreunei fapte sau neprihăniri pe care am făcut-o sau o vom face, ci doar prin credința în Cristos (4); prin aceasta, neprihănirea Sa perfectă este gratuit și deplin imputată nouă de Dumnezeu (5); și ne aduce într-o stare de pace binecuvântată și favor cu Dumnezeu (6); și asigură orice altă binecuvântare necesară pentru timp și eternitate (7).

(1) Rom. 3:22-24; Gal. 2:16; (2) Fapte 13:38; (3) Rom. 5:17-21; (4) Rom. 3:28; (5) Rom. 10:4; 5:1-8; (6) Rom. 5:1; (7) Rom. 8:32-34; Ef. 1:3

XVI. SIGURANȚA MÂNTUIRII

Scriptura învață și noi credem că nu doar unii, ci toți cei născuți din nou prin Duhul au privilegiul, deseori necunoscut însă, de a fi siguri de mântuirea lor chiar din prima zi de când L-au cunoscut pe Cristos ca Mântuitor (1); această siguranță nu este bazată pe vreo descoperire imaginară a valorii lor, ci numai pe mărturia lui Dumnezeu în Cuvântul Său scris (2); și a Duhului Sfânt (3); cultivând în copiii Săi iubire filială, grațitudine și ascultare (4).

(1) 1 Ioan 5:20; (2) Ioan 20:31; (3) 1 Ioan 4:13; Rom. 8:16; (4) 2 Cor. 5:14-15; 1 Ioan 4:19.

XVII. SFINȚIREA

Scriptura învață și noi credem că sfințirea aparține tuturor celor care au fost regenerați (1); că este atât instantanee (2); cât și progresivă (3); sfințirea noastră instantanee constă în separarea noastră obiectivă față de lumea necredincioșilor și punerea deoparte sau consacrarea pentru Dumnezeu, în vreme ce suntem făcuți sfinți în ochii Legii și în suflet se stabilește o nouă viață (4); această fază a sfințirii este îndeplinită în regenerare și nu are vreun grad, fiind posedată în mod absolut de toți cei mântuiți (5); sfințirea progresivă este începută la regenerare și este dusă mai departe prin prezența și puterea Duhului Sfânt, unde, prin utilizarea anumitor mijloace, cum ar fi, Cuvântul lui Dumnezeu, cercetarea de sine, lepădarea de sine, vegherea, rugăciunea și practicarea tuturor exercițiilor și îndatoririlor evlaviei, suntem subiectiv separați de lume pentru a trăi pentru Dumnezeu (6); această fază a sfințeniei este doar relativă și nu are niciodată ca rezultat în această viață perfecțiunea fără păcat (7).

(1) 1 Cor. 6:11; (2) 1 Cor. 1:30; (3) 1 Tes. 4:3; (4) 2 Tes. 2:13-14; (5) 1 Cor. 6:11; Evr. 10:10; (6) Ioan 17:17; 2 Tim. 2:19-22; (7) Fil. 3:13-14.

XVIII. CELE DOUĂ NATURI ALE CREDINCIOSULUI

Scriptura învață și noi credem că regenerarea este implantarea unei vieți noi (1); și nu eradicarea sau reformarea vechii naturi (2); natura cea veche rămâne în credincios până la sfârșitul vieții sale pământești și este în conflict constant cu noua natură, astfel încât credinciosul nu este niciodată în viață eliberat din prezența păcatului nefiind capabil să asculte întru totul voia lui Dumnezeu (3).

(1) Ioan 17:3; Rom. 6:23; (2) Rom. 7:18; (3) Gal. 5:17; Rom. 7:14-25.

XIX. UMBLAREA CREȘTINĂ

Scriptura învață și noi credem că suntem chemați cu o chemare sfântă să umblăm, nu după fire, ci după Duh, și să trăim în Duhul astfel încât să nu împlinim poftele firii pământești (1); iar firea, fiind încă în noi, până la sfârșitul pelerinajului nostru pe pământ, trebuie ținută în supunere față de Cristos, altfel își va manifesta cu siguranță prezența, spre dezonoarea Numelui Său (2).

(1) Rom. 8:1-7; (2) 1 Cor. 9:27; 2 Pet. 1:3-13.

XX. FAPTELE BUNE

Scriptura învață și noi credem că în vreme ce faptele bune nu au nimic de a face cu mântuirea noastră (1); ele sunt rânduite de Dumnezeu pentru gloria Sa și vor urma cu siguranță regenerării (2); este de datoria noastră de a ne angaja a le face sub călăuzirea Duhului și instruirea Cuvântului lui Dumnezeu (3); răsplata noastră veșnică în prezența lui Dumnezeu depinde de ele (4).

(1) Tit 3:5; (2) Ef. 2:10; (3) 1 Cor. 3:11-15; (4) Rom. 14:11-12; 2 Cor. 5:10; Apoc. 22:12

XXI. PERSEVERENȚA SFINȚILOR

Scriptura învață și noi credem că cei cu adevărat mântuiți, fiind predestinați atât la justificare cât și la glorie și născuți din nou din Duhul, nu vor cădea niciodată total sau final și nu vor pieri (1); ci sunt păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuire (2); prin aceasta ei vor îndura până la sfârșit (3); dar nu într-un mod care să prejudicieze responsabilitatea lor (4); iar această atașare de Cristos este marele semn care îi distinge de mărturisitorii superficiali (5); credinciosul stă în prezent cu Cristos în locurile cerești (6).

(1) Rom 8:28-30; (2) 1 Pet 1:5; (3) Ps. 91:1-16; (4) Fil 2:12-13; (5) 1 Ioan 2:19; Evr. 6:9, 10:39; (6) Ef. 2:6.

XXII. BOTEZUL

Scriptura învață și noi credem că botezul este imersia în apă (1); a credinciosului pocăit (2); pe baza autorității unei biserici nou testamentale (3); în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt (4); nu pentru a obține iertarea păcatelor (5); ci pentru a arăta, într-o emblemă solemnă și frumoasă, moartea față de păcat și învierea pentru trăirea unei vieți noi (6); acesta fiind o condiție a membralității în biserică (7); și a participării la Cina Domnului (8).

(1) Fapte 8:38; (2) Mat. 3 :5-8 ; Fapte 2:38; 8:37; (3) Mat. 28:18-20; (4) Mat. 28:19-20; (5) Fapte 10:43; (6) Rom 6:4; (7) Fapte 2:41; (8) Fapte 2:42.

XXIII. CINA DOMNULUI

Scriptura învață și noi credem că Cina Domnului nu este un sacrament, ci o rânduială solemnă și simbolică așezată în biserică de Domnul nostru (1); în care, membrii bisericii locale, ținând rânduiala (2); prin utilizarea pâinii nedospite și a vinului, au părtășie nu unul cu altul, ci cu Domnul (3); iar aceasta arată nu iubirea lor unii pentru ceilalți, ci moartea Domnului până va veni El (4); bucata de pâine reprezintă unitatea trupului care celebrează Cina (5); unitate esențială pentru celebrarea scripturală a rânduiei.

(1) Mat. 26:26-30; (2) 1 Cor. 11:18, 20; (3) 1 Cor. 10:16; (4) 1 Cor. 11:24-26; (5) 1 Cor 10:17; (6) 1 Cor 11:18-34.

XXIV. BISERICA

Scriptura învață și noi credem că o biserică nou testamentală pe pământ este un corp de credincioși botezați, în mod necesar local, și nu universal, asociați voluntar în credință și părtășie în jurul Cuvântului lui Dumnezeu (1); celebrând rânduielele instituite de Cristos (2); guvernați de legile Sale, El fiind singurul Cap (3); și exersând darurile, drepturile și privilegiile investite în ei de Cristos (4); o asemenea biserică este trupul lui Cristos, în caracterul Său local, la care ar trebui să se afilieze toți cei regenerați (5); lucrătorii ei ordinați sunt păstorii (6); și diaconii (7); misiunea bisericii este clar arătată în marea trimitere (8); fiecare adunare are dreptul absolut la autogovernare după cum sunt călăuziți

de Duhul Sfânt; în afara oricărei interferențe a vreunei organizații, grupări, convenții, asociații sau indivizi; este scriptural ca adunările să coopereze una cu alta pentru înaintarea Evangheliei și a doctrinelor Cuvântului lui Dumnezeu (9); dar fiecare biserică judecă singură măsura și metoda cooperării sale; numai Bisericile Baptiste nou testamentale păstrează astăzi esențialul credinței și practicii apostolice; promisiunea lui Cristos de a-Și zidi biserica a fost împlinită doar în acest fel de biserici, prima dintre ele organizând-o în timpul lucrării Sale pământești (10); dându-i ei, și celor care vor descinde din ea, marea trimitere; doar aceste biserici adevărate de pe pământ posedă autoritate divină (11); de aceea, noi catalogăm ca nescripturale comuniunea deschisă, botezul străin, afilierea amvonului cu lucrători eretici, borduri de misiune, ecumenism, unionism, modernism, asociațianismul convențional modern, dictatura vreunei biserici, dictatura pastorului, și orice fel de rele asemănătoare care survin în urma unor asemenea practici.

(1) I Cor 12:12-13; (2) I Cor 11:2; (3) Ef. 1:22; (4) Ef. 4:11-16 (5) I Cor 12:27; (6) Ef. 4:11; (7) I Tim 3:1-7; Fapte 6:2-3; I Tim 3:8-13; (8) Mat. 28:19-20; (9) Fapte 15:1-31; II Cor 8:23-24; 11:8-9; Fil. 4:15-16; (10) Ioan 1:29-51; (11) Mat. 28:18-20.

XXV. CEI NEPRIHĂNIȚI ȘI CEI PĂCĂTOȘI

Scriptura învață și noi credem că există o diferență radicală și esențială între cei neprihăniți și cei păcătoși (1); doar cei care sunt regenerați, fiind justificați prin credința în Isus Cristos și sfințiți prin Duhul lui Dumnezeu, sunt cu adevărat neprihăniți (2); în vreme ce toți cei care stăruie în nepocăință și necredință sunt păcătoși în ochii lui Dumnezeu și se află sub blestemul Său (3); această distincție rămâne între oameni atât în viață, cât și după moarte (4); la moarte, sufletele neprihăniților trec imediat în prezența lui Dumnezeu, așteptând prima înviere, când sufletele și trupurile glorificate vor fi reunite, fiind asociate pentru totdeauna cu Domnul (5); iar sufletele celor răi vor trece la moarte la chinuri, așteptând judecata de la marele tron alb de la sfârșitul mileniului, când sufletul și trupul vor fi reunite și aruncate în iazul de foc, nu pentru a fi anihilate, ci pentru a fi pedepsite cu distrugerea veșnică din prezența Domnului (6).

(1) Gen 18:23; Mal 3:18; II Cor 6:14; (2) Rom 1:17; Fil 3:9; (3) Ioan 3:36; Rom. 2:5; (4) Luca 16:23-26; Fapte 24:15 (5) Luca 16:22-23; 2 Cor. 5:1, 8; I Tes. 4:17; (6) Luca 16:23; Apoc. 20:11-15.

XXVI. A DOUA VENIRE A LUI CRISTOS

Scriptura învață și noi credem căci Cristos este acum Împărat peste o Împărăție spirituală, și El împărățește în prezent pe tronul Său, la dreapta Tatălui, unde va rămâne până se va reîntoarce (1); a doua Sa venire va fi în trup, vizibilă, premilenială (2); și va consta din două părți: apariția Sa în văzduh și descoperirea Sa pe pământ (3); la vremea apariției Sale în văzduh, toți cei care au adormit în Cristos vor fi înviați în trupuri glorificate și răpiți împreună cu toți sfinții care trăiesc pe pământ (4); la descoperirea Sa pe pământ, El

va ședea pe tronul slavei Sale (tronul lui David) pentru prima oară, judecând toți oamenii vii de pe pământ, primind pe cei neprihăniți în Împărăția Sa și trimițând pe cei vinovați în focul veșnic (5); cele două părți ale venirii Sale vor fi separate de o perioadă de timp în care vaietele denunțate în cartea Apocalipsei, cunoscute sub numele de *A Șaptezecea Săptămână a lui Daniel*, vor fi revărsate peste pământ (6); această perioadă va fi de asemenea marcată prin descoperirea omului fărădelegii, sau fiarei, care va conduce lumea prin puterea lui Satan, și care va aduna în final armatele națiunilor pentru bătălia de la Armagedon (7); Satan va fi legat o mie de ani (8), iar sfinții vor domni o mie de ani cu Cristos pe pământ (9)

(1) Col 1:13; Apoc. 3:21; Mat. 25:31; (2) Fapte 1:11; Apoc 1:7; (3) I Tes. 4:16-17; Zah. 14:4; (4) I Tes. 4:16-17; I Cor 15:51-52; (5) Mat 25:31-46; (6) Dan. 9:24, 27; Apoc. 6:1-19:21; (7) Apoc. 16:13-16; 19:17-19; (8) Apoc. 20:1-3; (9) Dan 7:18, 27; II Tim 2:12; Apoc. 1:5-6; 2:26-27; 5:9-10; 20:4-6.

XXVII. ÎNVIEREA

Scriptura învață și noi credem că va exista o înviere în trup, iar acest trup urmează a fi înviat, atât cel al neprihăniților, cât și cel al păcătoșilor (1); există un interval de timp de o mie de ani între învierea celor neprihăniți și cea a celor răi (2); morții în Cristos vor învia întâi (3); iar la sfârșitul celor o mie de ani, cei răi vor fi înviați și judecați (4).

(1) Dan 12:2; Ioan 5:28-29; Fapte 24:15; 26:8; I Cor 15:42-53; (2) Apoc. 20:4-6; (3) I Cor 15:23; I Tes 4:13-18; (4) Apoc. 20:5, 11-15.

XXVIII. MILENIUL

Scriptura învață și noi credem că noi ne aflăm acum într-o apostazie înspăimântătoare a grupărilor ce își spun creștine (1); lumea se află acum în întuneric și nu devine nicidecum mai bună sau mai aproape de Dumnezeu și Împărăția Sa (2); lumea nu va fi convertită la Cristos în timpul acestei dispensații, ci se pregătește rapid de judecată (3); Domnul Isus trebuie să vină în persoană pentru a introduce epoca milenară cu judecata acestei lumi (4); când va veni, Împărăția Sa desăvârșită va fi stabilită pe pământ, unde va domni peste Israelul restaurat și convertit și peste întreaga lume, sfinții glorificați domnind împreună cu El (5); atunci și numai atunci va sta El pe tronul lui David, care i-a fost promis (6).

(1) I Tim 4:1-2; II Tim 3:13; (2) II Tim 3:1-7; (3) II Tim 4:3-4; II Pet 3:3-7; (4) Iuda 14-15; (5) Mat 19:28; Zah. 12:10; II Tim 2:12; (6) Mat 25:31; Luca 1:32.

XXIX. ZIUA DOMNULUI

Scriptura învață și noi credem că prima zi a săptămânii este Ziua Domnului (1); și că, după exemplul apostolic, trebuie păstrată sacră pentru închinare (2); deoarece această zi este dedicată lui Cristos, Creștinii ar trebui să se abțină de la orice muncă seculară și recreații lumești; și să folosească devotați toate mijloacele harului, atât private cât și publice, prin care să fie apropiați de Dumnezeu și provocați la o trăire mai sfântă (3).

(1) I Cor 16:1-2; Apoc 1:10a; (2) Ioan 20:19, 26; Apoc. 1:10b; (3) Evr. 10:25;

XXX. HARUL DĂRUIRII

Scriptura învață și noi credem că dărnicia scripturală este una din fundamentele credinței (1); noi trebuie să ne aducem darurile în trezoreria comună a bisericii în prima zi a săptămânii (2); iar sub har noi dăruim, nu plătim (3); toate darurile trebuie să piardă identitatea donatorului și să o asume pe cea a Domnului nostru Isus Cristos prin trupul Său, biserica (4); și, pentru a nu fi ca și cei care furau de la Dumnezeu, darurile noastre nu trebuie să fie mai mici de zece procente (10%) (5).

(1) Luca 6:38; Mat 22:17-21; (2) 2 Cor. 9 :1-5; (3) 2 Cor. 9 :6-8; Evr. 7:1-4; (4) Fapte 4:32-35; (5) Mal 3:8-11; Evr. 7:4.

XXXI. MISIUNILE

Scriptura învață și noi credem că porunca binecunoscută de a da Evanghelia lumii este clară și neambiguă, iar această însărcinare a fost dată bisericii (1); politica acestei biserici este să susțină doar eforturi baptiste nou testamentare, sănătoase în credință și practică (2). Biserica a fost însărcinată să predice Evanghelia la orice făptură (3).

(1) Mat 28:18-20; Marcu 16:15; Ioan 20:21; Fapte 1:8; Rom 10:13-15; (2) Amos 3:3; (3) Marcu 16:15.

XXXII. CONDUCEREA CIVILĂ

Scriptura învață și noi credem căci conducerea civilă este aranjată și rânduită în mod divin, pentru cele mai bune interese și bunul mers al societății umane (1); noi trebuie să ne rugăm pentru conducători (2); să îi onorăm și să îi ascultăm (3); cu excepția situațiilor în care se opun voii Domnului nostru Isus Cristos (4); care este singurul Domn al conștiinței oamenilor, și singurul Domn al împăraților pământului (5).

(1) Ex 18:21-23; Deut 16:18; II Sam 23:3, 4; Rom 13:1-7; (2) I Tim 2:1-3; (3) Mat 22:21; Tit 3:1; I Pet 2:13, 14; (4) Dan 3:15-18; Mat 10:28; Fapte 4:18-20; (5) Ps. 72:11; I Tim. 6:15; Apoc. 1:5; 17:14; 19:16.

XXXIII. STĂRILE FINALE

Scriptura învață și noi credem că pământul va fi răscumpărat din blestemul păcatului și transformat ca locuință veșnică a poporului lui Dumnezeu (1); această transformare a

pământului în casă veșnică a răscumpăraților se va face printr-un proces de purificare prin foc (2); iar cei care au rămas până la final nepocăiți și păcătoși incorigibili vor fi aruncați, atât sufletele cât și trupurile înviate (3) în iazul de foc și pucioasă (4), unde vor fi pedepsiți pentru totdeauna (5); iar cei răscumpărați vor locui pe noul pământ (6); iar Mireasa în cetatea al cărei arhitect este Dumnezeu (7), Noul Ierusalim care se va coborî din ceruri (8).

(1) Mat 5:5; Rom 8:20-22; (2) II Pet 3:7-13; (3) Mat 10:28; Marcu 9:42-49; (4) Apoc. 20:14-15; (5) Apoc. 14:10-11; (6) Apoc. 21:1-7; (7) Evr. 11:8-10; (8) Apoc. 21:9, 10.

XXXIV. SĂRBĂTORILE

Scriptura învață și noi credem în nașterea din fecioară a lui Cristos (1); în moartea (2) și îngroparea Sa (3); și că a înviat din mormânt a treia zi (4); totuși, nu credem că există vreo legătură între Crăciun și nașterea lui Cristos; și nu credem că există vreo legătură între Paști și învierea lui Cristos; ci credem că atât Crăciunul cât și Paștele sunt, în originea lor, păgâne, asemenea multor alte sărbători din calendarele „creștine” tradiționale care nu au primit decât nume creștine, dar și-au păstrat practicile păgâne; și prin urmare sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu (5); creștinul nu se află sub obligația de a ține nici zile de sărbătoare vechi testamentare, căci au fost date Israelului și nu sunt decât umbre ale realităților revelate în Noul Testament (6).

(1) Is. 7:14; Mat 1:18-25; Luca 1:26-35; 2:1-7; (2) Mat 27:45-50; Marcu 15:33-37; Luca 23:44-46; Ioan 19:28-30; I Cor 15:1-3; (3) Mat 27:59-61; Marcu 15:46-47; Luca 23:53; Ioan 19: 39-42; I Cor 15:4; (4) Mat 28:6-7; Marcu 16:6-14; Ioan 21:14; I Cor 15:20; (5) Ier. 10:2; 44:15-23; (6) Gal. 4:8-11; Col. 2:16, 17.

XXXV. DOCTRINA HARULUI

Scriptura învață și noi credem cele cinci puncte ale doctrinei harului cunoscute în general sub numele de ‚Calvinism’, deși nu ne considerăm Calviniști. Noi suntem Bapțiști istorici (în unele țări felul nostru de Bapțiști au fost și sunt cunoscuți ca Bapțiști Stricți și Particulari sau Bapțiști Misionari Landmark) și nu am fost niciodată asociați cu Calvin sau cu Reforma protestantă în care el a jucat un rol important. Noi credem despre Calvin că nu a rupt niciodată cu adevărat legăturile sale cu Roma, păstrând doctrine și practici cum ar fi botezul copiilor mici și politica Bisericii. Istoria mărturisește despre Calvin că, asemenea altor reformatori, i-a persecutat pe bapțiștii din zilele lui care i-au respins poziția. Cele 5 puncte ale harului nu au avut originea în Calvin, sau Augustin, care a trăit înaintea lui. Ceea ce se numește în general cele cinci puncte ale harului, prin care înțelegem: 1. *depravarea totală* (1); 2. *alegerea necondiționată* (2); 3. *ispășirea limitată* (3); 4. *harul irezistibil* (4); și 5. *păstrarea și perseverența sfinților* (5), au fost clar învățate de apostoli, în mod special de Pavel și de Ioan, ca și de Cristos Însuși, ele găsindu-se peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu.

(1) Rom 3:23; Ef. 2:1; Ier 17:9; (2) Ioan 15:16; Ef. 1:4-5, 11; 2 Tes. 2:13 (3) Is. 53:4-6, 8; Mat. 1:21; Ioan 10:11, 15; (4) Ioan 6:37-39; 10:3-5; 27; (5) Ioan 10:27-29; 2 Tim. 2:19.

XXXVI. FAMILIA

Scriptura învață și noi credem că Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva (1), și aducându-i împreună, ca bărbat și femeie, a instituit astfel căsătoria și familia (2); aceasta este stâlpul oricărei societăți, fie seculară sau spirituală; iar neglijarea importanței și responsabilităților familiei duce la prăbușirea acelei societăți; și atrage nemulțumirea lui Dumnezeu asupra ei și retragerea binecuvântărilor Sale (3); familia este destinată să reflecte relația spirituală dintre Cristos și Biserica Sa (4); în familia creștină, soțul este dator să Îl ia ca exemplu pe Cristos, asumându-și responsabilitatea de cap al familiei, iubindu-și și tratându-și soția așa cum își iubește și tratează Cristos Biserica (5); iar soția este datoare să urmeze exemplul Bisericii, respectându-și și onorându-și soțul în toate (6).

(1) Gen. 1:26-28; (2) Gen 2:18-24; (3) Mal. 2:14-16; (4) Ef. 5:22-33; (5) Ef. 5:25, 28, 29, 33; Col. 3 :19; 1 Pet. 3:7 (6) Ef. 5:22-24, 33; Col. 3:18; 1 Pet. 3:1-6

XXXVII. RESPONSABILITĂȚILE PRINCIPALE ALE MEMBRILOR ACESTEI ADUNĂRI

Scriptura învață și noi credem că a fi membru într-o adunare a lui Cristos înseamnă a fi un membru activ într-un trup, și nu doar un consumator pasiv; înseamnă supunere față de ceilalți membri în tot ce privește viața adunării; și umblare în așa fel încât Cristos este glorificat prin buna mărturie a Adunării.

Fiind chemați de Dumnezeu, prin harul Său suveran, prin puterea Duhului și prin Cuvântul sfânt, de la întuneric la lumina Sa minunată; cu toții fiind afundați scriptural pe baza mărturisirii credinței noastre în Domnul Isus Cristos de un administrator autorizat; și crezând că acolo unde se adună un grup de credincioși botezați scriptural în Numele Domnului Isus Cristos, ei trebuie organizați de biserica-mamă într-un trup al lui Cristos; și, oferindu-ne pe noi Domnului și unul altuia, pentru a fi conduși și călăuziți de disciplina scripturală; am căzut toți de acord să ne asumăm următoarele responsabilități esențiale pentru onorarea Domnului Isus Cristos în trăire și pentru păstrarea disciplinei acestei Adunări așa cum este învățată în Sfânta Scriptură.

Așadar, ne vom strădui, prin harul lui Dumnezeu, să ne luptăm pentru creșterea acestei Adunări în sfințenie, în cunoașterea Cuvântului și în mărturia ei înaintea lumii; să îi acordăm o întâietate sacră în fața tuturor instituțiilor de origine umană; să participăm la întrunirile ei în mod regulat, lipsind doar din motive acceptabile înaintea Domnului Isus Cristos; să contribuim cu bucurie și regulat la susținerea lucrării, a cheltuielilor adunării, a programului său misionar în întreaga lume.

Ne vom strădui, de asemenea, să înălțăm rugăciuni private și în cadrul familiei, căutând să insuflăm copiilor noștri întâi o reverență și dragoste pentru Domnul Isus Cristos și apoi devotament pentru Adunarea Domnului, ca unică *instituție* prin care Domnul realizează zidirea credincioșilor și prin care El este glorificat.

Ne vom strădui, de asemenea, să ne separăm de orice distracții și obiceiuri personale care se luptă contra sufletului și duhului.

Mai mult, ne vom strădui să lucrăm și să umblăm în dragoste creștină, și să arătăm Duhul lui Cristos în tot comportamentul nostru unii față de alții; să ne abținem de la orice bârfă și vorbire de rău; să veghem unul asupra altuia în dragoste frățescă și să ne ajutăm unii pe alții în boală și nevoi.

Pe lângă acestea, ne vom strădui să acordăm lucrării acestei Adunări o asemenea poziție în viețile noastre, încât, dacă ne-am muta din acest loc, cu prima oportunitate ne vom uni cu altă Adunare, dar numai de aceeași credință și ordine prețioasă, așa încât să ducem mai departe spiritul acestei înțelegeri, după cum ne învață Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu.